

saa blive Gjenstand for en særlig Lov, og deri vilde ganske vist en heel Deel andre Spørgsmaal kunne komme under Overveielse. Jeg skal saaledes exempelviis nævne det Punkt, jeg har drøftet med Hensyn til de Endringsforslag; jeg her har stillet, nemlig om der ikke i den Henseende skulde gjøres en Forskjel paa Anviisninger in loco og Anviisninger fra det ene Sted til det andet. Grunden, hvorfor jeg ikke fastholdt den Bestemmelse, jeg derom havde medoptaget i mit Forslag, er den, at der aabenbart trænges til en nyere Bestemmelse med Hensyn til det rayon, dette Territorium, hvorpaa Anviisninger skulde høre hjemme, end der kan gives i enkelte Endringsforslag. Jeg anfører dette, kun fordi det forekommer mig at kunne være et temmelig godt Exempel paa de Betænklichkeiten, der ere ved den Praxis, som forøvrigt ikke er gammel her i Thinget, seilighedsviis ved en Lov tillige at optage nogle enkelte Stumper af Noget, der egentlig som Brudstykke hører hen under en anden Lov. Desuagtet har jeg efter den Afstemning, som her fandt Sted, bekvæmet mig til at gjøre Tilbud om at optage det, som er det Væsentligste i den Tanke, der her er bleven fremført, deels fordi det er mig meget vel bekjendt, at der er en overmaade stor Stemning derfor, jeg veed ikke om udenfor Kjøbenhavn, men idetmindste i Kjøbenhavn, hvor man saaledes har vænnet sig til og fundet sig vel ved den bestaaende Praxis, at det er et af de Tilfælde, hvor Lovgivningen kan være opfordret til at lempe sig, og deels af Respekt for Thingets Afstemning, hvad jeg haaber, at Thinget ikke vil tage mig ilde op; jeg er overbevist om, at det i Realiteten er fuldkommen rigtigt at give en saadan Bestemmelse, men jeg er tillige fuldkommen vis paa, at den her kun fremtræder seilighedsviis og som en Griber efter Anledning til at faae et Brudstykke ind, som ikke her kan behandles udtømmende og ikke efter hele Lovens Opgave hører hjemme i den; dette er imidlertid en af disse smaa Inkorrektigheder, som vi ere vante til at maatte finde os i, for derved at opnaae et praktisk Gode, og jeg har derfor taget det under den samvittighedsfuldeste Overveielse, hvorvidt jeg i saa Henseende kunde komme den Anskuelse imøde, som her sit Stem-

ningen for sig ved anden Behandling. Dette er steet ved det af mig stillede Endringsforslag, og jeg skal kun, forsaavidt den ærede sidste Taler urgerede, at det egentlig kun i stillistift Henseende afviger fra det, der sidst blev vedtaget, bemærke, at det er ganske rigtigt, at hvad der ved denne Seilighed indføres som en ny Sætning, fremtræder som noget Nyt, medens det nu Vedtagne har Udseende af, at det ogsaa er en af de bestaaende Rettigheder, der ordnes gjennem den nye Lov, og endelig gaaer Forandringen, forsaavidt angaaer Udstedelsen paa Tid, ud paa at fjerne enhver Tvivl om, at det er ved selve Præsentationen, at Anviisningen skal betales, og at her ikke kan være Tale om Løbedage. Det maa nemlig erindres, at den hele Theori om Anviisninger ikke er lovordnet, og at man, foruden hvad der allerede i Praxis kan have udviklet sig, har hentet Analogier fra andre Forhold, der ere ligefrem lovordnede; naar man altsaa gjør Anviisningen til en Slags Kvasi-Bexel, vil der kunne opstaae Spørgsmaal, om den har nogen Løbetid, men det maa efter min Mening være aldeles klart, at den i Præsentationens Døielik skal betales. Herved er alt det opfyldt, som man engang har ønsket, paa det ene nær, at saadanne Anviisninger ikke kunne udstedes in blanco; denne Indskrænkning er for mig Betingelsen for, at jeg kan gaae ind paa Bestemmelsen; en Anviisning paa Penge i en Bank, som lyder paa Ihændehaveren, er saa uendelig lidt forskjellig fra en Banksejdel, der lyder paa Valuta, som Banken eier, at jeg ikke kan vække Haanden til at skabe et saadant Papiir, der skulde være bestemt til Cirkulation; det maa i alt Fald bevare en Karakter, der er i Analogi med Bexler, som ere reent private Papiirer. Jeg skal endnu bemærke, at jeg i Mellemtiden har skaffet mig Visshed om, at saaledes som mit Endringsforslag er affattet, vil det ikke vække Betænklichkeit hos Nationalbanken og vil betragtes som sybestgjørende af Privatbanken; dette er ikke steet officielt, men jeg har dog skaffet mig saa megen Underretning, at jeg tør sige, at Nationalbanken ikke vil have Noget imod at gaae ind derpaa, medens jeg troer, at den med fuldstændig Frie vilde kunne modsætte sig, at Anviisninger med Transport paa Ihændehaveren